

Vesa Lintinen

Kylmän sodan poika

Rikosromaani

KYLMÄN SODAN POIKA

© 2023 Vesa Lintinen

Taitto: Books on Demand

Oikoluku: Pekka Järvinen

Kansi: VeeÄL

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-9379-0

VESA LINTINEN

KYLMÄN SODAN POIKA

Rikosromaani

Aluksi

Tiistai 5.6.1956

Iso-Britannia. Etelärannikko. Seven Sisters, Sussex

Nainen ja mies seisoivat meren rannalla korkean kalkkikiviharjanteen päällä. Usvaisen Koillis-Atlantin salmen, jota myös Englannin kanaaliksi kutsutaan, takana häämötti Ranskan rannikko.

Nainen tunsi kevyen liikahduksen sisällään ja hän hypähti miehen kaulaan. Mies pyörähti paikallaan ja tarttui naista kevyesti lantiosta. Nainen seiso nyt selin merelle päin ja katsoi nummen yli tielle. Mies puristi naista kevyesti lantiosta ja kuiskasi tälle heliä sanoja, mutta nainen ei miehen sanoja kuullut. Hän oli omissa ajatuksissaan ja katsoi tielle ja sen yli nummelle, joka ensin laskeutui alas ja nousi taas korkeaksi rinteeksi, jonka laella oli valkoinen majakka. Nainen huomasi majakan lähelle pysäköidyn auton ja sen vierellä liikkuvan miehen hahmon. Miehellä oli kädessään ase. Nainen näki miehen katsovan heihin päin ja samalla kyykistyvän alas, laskien vasemman polvensa maahan, kuin tukien itseään – ampuma-asentoon...

1. LUKU

Suomi 2017. Helsinki. Kadonnut kolkuttaa omaatuntoani.

Ilmoitus kadonneesta henkilöstä on ikävää luettavaa. Erityisen ikävää se on silloin, kun kadonnut on tuttu. Vaikka tiesin jo eilisiltana, että aamun lehdessä olisi katoamisilmoitus työkaveristani, niin vasta nyt nähdessäni ilmoituksen, koko asia tuntui todellisemmalta.

Istuin Helsingin Kalliossa sijaitsevassa toimistossani ja luin tuota tylyn lyhyttä ilmoitusta uudelleen ja taas uudelleen. ”*Kadonnut keski-ikäinen mies. Yksityisetsivä Martti Niemi poistui työpaikaltaan valkoisella citymaasturilla. Asiasta jotain tietäviä pyydetään ottamaan yhteys poliisiin...*”

Tekstin yläpuolelle oli sijoitettu kuva noin viisikymppisestä hymyilevästä miehestä. Työkaveristani Martista.

– Poistui työpaikaltaan, luin ääneen ja vilkaisin vaistomaisesti ympärilleni. – Siis tästä huoneesta...

Tunnistin kuvan ja olisin ollut siinä mukana, jollei sitä olisi lehden toimituksessa rajattu keskeltä. Kuva oli otettu leirinuotiolla toissa kesänä. Olimme tuolloin halunneet katkaista arjen rutiinit erään hyvin pitkän ja raskaan keissin vuoksi. Nyt tuo ulkoilupäivästämmme muistoksi otettu valokuva oli saanut täysin uuden käyttötarkoituksen. Katoamisen aikaan olin työmatkalla Vaasassa, jonne Martin entinen vaimo Kaarin soitti varmistaakseen, tietäisinkö missä Martti on.

Ilmetselin aluksi koko kysymystä, mutta kuultuani, ettei Martti ole ollut kotonaan kolmeen vuorokauteen eikä hän ollut vastannut Kaarinin eikä nykyisen naisystävänsä Liilian puheluihin, niin sovimme, että Karin tekisi poliisille katoamisilmoituksen.

Turhaa akkojen hermoilua, ajattelin kuitenkin sulkiessani puhelimen, mutta tehkööt niin, jos se helpottaa heidän oloaan. Itse en vielä uskonut, että mitään vakavaa olisi tapahtunut.

Kotiuduttuani tulivat poliisit luokseni. Parivaljakosta toinen kyseli, toisen tyytyessä vain kuuntelemaan.

Kerroin heille olevani yhtä ymmällään kuin omaiset. En ollut havainnut mitään erikoista Martin käyttäytymisessä.

Lähes aina huonolla tuulella, ajattelin lisätä, mutta jätin lisäämättä.

Yllättäen poliisi kysyi, olinko hyväkin ystävä Martille vai pelkästään työkaveri?

Hämmästyin moista utelua ja siksi vastasin aivan suoraan, etten aina pitänyt hänestä. – Mutta eihän se bisnestä haitannut, lisäksi havaitessani poliisin ihmettelevän ilmeen. – Eihän tämä ole mikään hemmetin Paita ja Perse Oy, vaan kahden ammattimiehen etsivätoimisto.

– Tulimme siis toimeen ja se sai riittää. Riitelimmekö? Kyllä, mutta niin me riitelimme hankalien asiakkaidenkin kanssa, joten olisihan se outoa, jos emme keskenämme!

– Kuinka pahoja riitanne olivat? jatkoi kyselevä poliisi, ikään kuin niistä löytyisi syy katoamiseen.

– Suoraan sanomista ja huomauttelua. Pahimmillaankin vain keskiraskasta vittuilua. Emme edes juovuksissa leiponeet toisiamme turpaan, kuten kuulemma on tapana joissain valtion laitoksissa, vastasin vihjaten tyyliä poliisien omaan organisaatioon.

Poliisi oli vilkaissut minuun, muttei saanut sanomastani otetta. Pelkkä tyhjä heitto se ei kuitenkaan ollut, sillä tiesin poliisien myös tappelevan keskenään.

Oli se vähällä joskus meidänkin firmassa, ajattelin lisätä, mutta jätin kuitenkin lisäämättä.

Lopuksi he lupasivat olla minuun yhteydessä ja kohteliaasti tarjosimme toinen toisillemme yhteistyötä tässä mahdollisesti hyvinkin ikäväksi muuttuvassa asiassa.

– Kaikki selviää aikanaan, jos selviää, totesi tähän saakka vaiti ollut poliisi. En lisännyt tähän mitään. Tyydyin vain nyökkäämään. Poliisien lähdettyä avasin kannettavan tietokoneeni purkaakseni Vaasan matkalta kertyneet muistiinpanot. Se ei onnistunut.

Ajatukseni kun palasivat jatkuvasti Marttiin ja syntyneeseen tilanteeseen. Annoin periksi ajatuksille, työnsin läppäriä kauemmaksi työpöydälläni, ja päätin hetken pohtia, miten tähän tilanteeseen on tultu. Ja ennen kaikkea, kuinka tästä päästään eteenpäin. Aloitin Martin naisista.

Tunsin hyvin hänen entisen vaimonsa Kaarinin ja heidän kaksi poikaansa. Sen sijaan hänen uutta naisystävänsä Liiliaa en ollut vielä tavannut. Ilmoituksen katoamisesta teki kuitenkin Kaarin, tosin vasta saatuaan Liilialta huolestuneen soiton. Liilian on täytynyt olla hyvin huolestunut, sillä tiesin, etteivät nämä naiset kovin mielellään toisilleen soittale. Nyt kuitenkin Liilia oli soittanut ja kertonut, että vaikka Martti oli sanonut vain käväisevänsä toimistolla, oli hän ollut poissa kotoa jo kolme vuorokautta. Laskin päiviä taaksepäin ja olin ottamassa esiin kalenterin, kun kännykkäni soi.

Luin näytössä hehkuvan tekstin: Martin-ex. Kaarin kuulosti väsyneeltä ja itkuiselta. Otin kuuntelevan osapuolen roolin. Kerroin hänelle, ettei mitään uutta ole tullut tietooni sitten hänen soittonsa Vaasaan. Olen palannut Helsinkiin ja tavannut poliisit. Jos saisin tietooni jotain uutta, niin hän saisi tietää siitä ensimmäisenä. Tiesin tämän lohduttavan Kaarinia. Hän olisi ensimmäinen, vasta hänen jälkeensä kertoisin uutiset Liilialle.

Kysymykseen, miten hän sekä pojat, Juuso ja Joonas, ovat jaksaneet, vastasi hän itkien: – Onneksi minulla on pojat, yksin olisin aivan sekaisin, olen aivan varma, että jotain pahaa on sattunut... jotain todella pahaa...

– Tiedätkö, onko ketään tai keitään, jotka vihasivat Marttia? kysyin, vain keskeyttäkseni yltyvän itkun. Yllätyin vastauksesta.

– Kyllä, tiedän ainakin kolme... minä ja pojat! Kaarin vastasi napakasti ja sitten taas itkua.

Jätin vastauksen omaan arvoonsa, sillä tiesin avioeron olevan hänelle edelleen arka asia. Lohdutin häntä surkean ulkoa opitusti, ja ennen kuin lopetimme puhelun, pyysin kertomaan pojille, että tekisin kaiken selvittääkseni isä-Martin katoamisen. Kaarin kiitti nyhkyjen ja sulki puhelimen.

Oli liian aikaista luvata pojille yhtään mitään, mutta jokin minussa sai antamaan heille tuon lupauksen. Kait säälin heitä. Tuskin ennätin ajatella, ettei itkevän naisen lohduttelu ole todellakaan minun vahvuuteni, kun puhelin taas soi: Martin-ex loisti taas näytössä. Kaarin sanoi unohtaneensa kertoa minulle, että samana päivänä, jolloin Martti katosi, oli kaksi luultavasti ulkomaalaista miestä käynyt kyselemässä hänestä.

– Mitä vastasit heille? kysyin, ja kaivoin pöytälaatikosta esiin kynän ja lehtiön.

– Vastasin, etten tiedä missä hän on... tai taisin kertoa, että on varmaan jonkun naikkosen luona, tai siis Liilian luona... Taas alkoi itku.

– Mitä sitten tapahtui?

– Miehet lähtivät pois, ei muuta.

– Näitkö millä autolla he olivat liikkeellä?

– En nähnyt, mutta kuulin auton äänen, sellaista matalaa murinaa...

– Saiko Martti koskaan tietää tästä ulkomaalaisten herrojen vierailusta?

– Sai, laitoin hänelle heti tekstiviestin, jossa kerroin tapahtuneesta...

– Ja?

– Hän vastasi heti ja vaati minua ja poikia menemään muutamaksi päiväksi äitini luokse. Niinhän me olemme tehneet aiemminkin, jos meillä on ollut jotain riitaa... poikien koulukin on lähempänä...

– Menittekö? keskeytin. – Entä oletko kertonut tämän kaiken poliisille?

– Kyllä, lähdimme heti ja olemme edelleen äitini luona, ja kerroin tämän kaiken poliisille, mutta unohdin kertoa sinulle. Nyt se tuli mieleeni ja päätin soittaa heti, jos tästä olisi jotain apua...

– Eihän sitä koskaan tiedä, saattaa ollakin. Miltä ne miehet näyttivät? kysyin valmistautuen kirjoittamaan.

– He olivat ehkä venäläisiä, Kaarin vastasi hetken mietittyään. – En voi tietenkään olla siitä aivan varma, mutta en osaa muutenkaan sanoa, he näyttivät pahoilta, tai... pahuudelta...

Kaarinin lause jäi kesken, ja kuulin hänen sanovan jotain jollekulle toiselle ja sitten taas minulle: – Nyt täytyy lopettaa Aapro, pojat tulivat pelaamasta ja ovat nälkäisiä, kuten aina.

Kiitin puhelusta. Vaikka tiedot olivat aivan liian vähäiset ja epätasälliset, niin olihan minulla nyt jotain mistä voin lähteä liikkeelle.

Tuijotin edessäni olevaan lehtiöön, johon olin saanut aikaiseksi vain muutaman sanan, ja niiden perään liian monta kysymysmerkkiä; *kaksi miestä, ehkä venäläisiä, auton ääni, pahuus???*

Kaarinin uutinen oli huono. Jos kuviossa ovat mukana venäläiset, olen tekemisissä kovien poikien kanssa, ja kovat pojat leikkivät kovia leikkejä. Tiesin tämän muutaman hoitamani huumekeissin kokemuksesta.

Katsoin Martin tyhjää työpöytää ja totesin puoliääneen: – Voi perhahan perhana Martti, mihin sä olet itsesi sotkenut?

Lehtiöön piti saada lisää tavaraa, ja siksi päätin palata poliisien vierailuun, ja siihen mitä olin heille kertonut.

Vaikka olemmekin Martin kanssa työkavereita, teemme silti työmme toisistamme riippumatta, ja useimmiten emme edes keskustele työasioista. Vasta keissin valmistuttua, ja sen loppulausunnon tai laskutuksen yhteydessä selviää, mitä olimme tahoillamme puuhailleet. Tätä poliisi hieman ihmetteli, mutta näin nämä työt toimivat kahden itsenäisen etsivän kohdalla. Toki joskus saatoimme kysyä toisen mielipidettä johonkin yksityiskohtaan, mutta yleensä emme kyselleet tai keskustelleet juuri mistään.

Martin keissit olivat suurempia, jopa kansainvälisiä, ja siksi hän joutui usein tekemään ulkomaanmatkoja. Minä päihkäilin arkisempien asioiden, kuten Pk-yritysten hävikkitutkimuksen ja yksityisten

testamenttien sekä avioerojen kanssa. Tosin viimeksi mainitut olivat vähentyneet vuoden 1986 jälkeen, jolloin poistui ns. syyllisyysperiaate.

Myös minä olen joutunut matkustamaan muutaman kerran ulkomaille, viimeksi Marokkoon. Mutta siitä on niin paskat muistot ja kipeät rystyset, että mieluummin unohdan koko matkan. En maininnut siitä mitään poliiseillekaan, ja miksi olisin, Martin toimiahan he tutkivat, eivätkä minun.

Kenelle Martti katoamisensa aikaan työskenteli, sitä en tiennyt. Päättelin jutun olleen vaikean, sillä olin pannut merkille, että hän oli viime aikoina ollut erityisen huonotuulinen ja stressaantunut.

Katsoin ulos hämärtyvään iltapäivään, ja tunsin pohdintani tuottaneen tulosta. Lehtiölle oli kuin itsestään ilmestynyt uusi sana; *stressi*.

– Oliko hän stressaantunut? kysyin itseltäni ääneen. Siinä voisi olla motivaatio mahdolliselle katoamiselle, sillä en oikein jaksa uskoa Martin kadonneen jonkin väkivaltaisen tapahtuman yhteydessä. Tosin Kaarinin puhelun jälkeen tämä pahempi skenaario kasvoi ajatuksissani kuin hitaasti paheneva päänsärky.

On kuitenkin yhä olemassa sekin mahdollisuus, että Martti on vain muka kadoksissa, vaikkapa jossain hotellissa. Purkamassa stressiään viinapulloon, tai juhlimalla jonkun naisen kanssa, tai sekä että.

Näin oli käynyt kerran aiemmin. Tosin tuolloin oli kyseessä vain viikonlopun yli venähtänyt ryyppyreissu, ja sen ajan sain valheella pidettyä Kaarinin rauhallisena. Valehtelin hänelle Martin hoitavan erittäin hankalaa teollisuusvakoilujuttua. Tosiasiassa kävin hakemassa hänet, tai oikeammin lunastamassa ulos, Tallinnalaisesta hotellista. Kaikki tuli kuitenkin Kaarinin tietoon, ja johti lopulta hänen ja Martin avioeroon, jolloin Liilia muutti Martin Kontulasta vuokraamaan rivitaloon.

Tuota mystistä Liiliaa, jonka olin puhelimeni muistiin merkinnyt ”Martin-next”, en ole vielä tavannut, jos ei lasketa lukuun Tallinnan hotellissa lakanan alta pilkottaneita punaisia hiuksia. Olin saanut Martilta hänen numeronsa, saatesanoin: – Asun nyt yhdessä Liilian

kanssa. Tässä on hänen numeronsa, kaiken varalta, jos jotain sattuisi... Samasta syystä oli Liilia saanut minun numeroni.

Nyt oli sattunut, mutten ole soittanut Liilialle, eikä hänkään minulle.

Peittely-yrityksestäni ja avioerosta huolimatta minun ja Kaarinin välinen luottamus säilyi. Mutta minun ja Martin väliseen luottamukseen se teki ensimmäisen särönsä. En siis vielä täysin usko hänen kadonneen, mutta hiljaiseksi vetää sekä miehen että työhuoneen, jota Martin tyhjä työpöytä vain korosti.

Poliisit olivat ottaneet hänen tietokoneensa. Kännykkää kyselivät, mutta sitä ei toimistolta löytynyt. Paikallistaminen ei ollut onnistunut, sillä kännykkä oli suljettu. Tämä yksityiskohta, sekä Kaarinin kertomus venäläisistä saivat mielenmaisemani tummumaan ja päänsärkyni kasvoi kuin ruohikkopalo, jossa musta peittää hitaasti mutta varmasti kaiken alleen.

Katsoin ympärilleni. Hämärtyvä toimisto näytti jotenkin tarkoitukseensa kadottaneelta. Huonetta hallitsi kaksi isoa, vastakkain asettelemaamme työpöytää, sekä jalustallaan seisova puinen Maapallo, joka oli täynnä viinaa ja hoiti siten baarikaapin tärkeää virkaa.

Seinustoja kiersi kolme hyllyä, yksi Martin työpisteen takana, toinen minun takana ja kolmas yhteinen hylly sivuseinällä. Työpöytäamme erotti toisistaan sermi, joka takasi työrauhan. Se oli kuitenkin niin matala, että vain hieman selkää ryhdistämällä näki sen yli, ja siten saattoi helposti kommunikoida toisen kanssa, mikäli siihen oli tarvetta.

Harvoin oli, ajattelin jatkaessani toimistomme silmäilyä. Työtuolit ovat samanlaiset, mustat, nahkaiset johtajantuolit, joista minun oli kuluneempi, olinhan enemmän toimistolla.

Nousin paikaltani ja kiersin Martin työpisteeseen. Yllätyin, en ole koskaan istunut tällä paikalla. Täältäpäin katsottuna huone näytti erilaiselta, pienemmältä. Omalta paikaltani näen sentään keittiönurkkauksen ja sisäänkäynnin. Olin ymmärrettävästi valinnut itselleni paremman paikan, sillä minä omistan toimiston, ja olinhan myös työskennellyt täällä jo ennen Marttia.

Nojauduin tuolissa sekä ajassa taaksepäin, ja palasin yhteistyömme alkuun. Olin ostanut tämän Helsingin Kallion kaupunginosassa, Agri-colankadulla, Karhupuistoa vastapäätä sijaitsevan yksion vanhemmil-tani saamalla perinnöllä. Viereinen huoneisto, pieni kaksio, oli ollut asuntoni jo ennen tämän toimistohuoneiston ostamista. Huomattuani lehdessä ilmoituksen, jossa perikunta myi seinänaapurini yksiötä, pää-tin heti ostaa sen.

Kauppa sujui helposti, sillä laskin sijainnille ja asuntoni läheisyydelle suuren painoarvon. Asunnonvälittäjä välitti itselleen helpot rahat.

Muistelin hetken, miten kaikki oli tapahtunut: – Tämä on hyvällä paikalla, oli pirteä keski-ikäinen esittelijätär aloittanut. – Lisäksi tämä asunto on hyvin pidetty ja...

– Minä ostan tämän, totesin tyylysti kesken myyntipuheen.

– Pienellä remontilla tästä saa vaikka...

– Paljonko? keskeytin taas, vaikka lehti-ilmoituksen perusteella tie-sin jo hinnan.

Sovimme kaupasta, jolloin pirteä tiedusteli nimeäni.

– Aapro Kauru, vastasin.

– Tuttu nimi jostakin...

– Käytävältä, viereisestä ovesta, autoin pirteää.

– Aivan, siitä minä sen luin, erikoinen nimi... sijoitusasunnoksiko te tätä?... herra Kauru...

– Aapro vaan, ja kesäasunnoksi ajattelin.

– Niinpä tietenkin... kesäasunto olisi lähellä ja hyvät kulkuyhteydet, sanoi pirteä sanojaan epäröiden.

– Minne erikoisen voi raapustaa?

– Niin... minkä erikoisen? hämmästeli pirteä.

– Nimeni, mihin voin laittaa nimeni?

– Tuohon... ja tuohon, sohlasi pirteä papereitaan. – Ja onnea uuteen kotiin... tai sillein...

Teetin suuren remontin, jossa yksiö muutettiin toimistoksi. Huoneis-tojen välinen seinä avattiin, joten saatoin kulkea kotini ja toimistoni

väliä käymättä rappukäytävässä. Syntyneeseen aukkoon asennutin tukevan liukuoven, joka turvasi kotirauhani, aina niin halutessani. Toimiston ikkunan ääreen laitoin työpöytäni ja huoneen toiseen laitaan tummanpunaisen nahkasohvan, antiikkisen pöydän, sekä samaa sarjaa olevan raskaan kirjahyllyn ja viinamaapallon.

Seinälle asensin taulu-tv:n, joka tuskin koskaan oli päällä. Toisin kuin kahvinkeitin, joka oli sitä aina, ja jota Martti kutsui sanoin; helvetin tervankeitin. Vaikka me molemmat pidimme vahvasta ”tervasta”, oli meidät yhdistänyt jokin aivan muu. Eräs henkilö, jota kutsuimme työnimellä ’syytön mies’.

Syytön mies. Niinpä niin, hänen kauttaan olin tutustunut Marttiin. Olimme toinen toisistamme tietämättä hoitaneet samaa keissiä, joka päättyi syyttömän miehen vapautumiseen, ja jonka johdosta Martti ehdotti, että yhdistäisimme toimintamme jatkossakin.

– Syyttömän miehen toimeksiannot hoidettiin hyvin yhdessä, kehaisi Martti minua, ja siinä samalla myös itseään.

– Pakko myötää, vastasin ja lupasin miettiä asiaa. Halusin tehdä yhdistymispäätöksen rauhassa. En pitänyt siitä, että se tuntui jotenkin hänen valmiiksi miettimältään. Keskusteltuani pankinjohtajan ja kirjanpitäjäni kanssa, päätin suostua. Minä hyötyisin kiinteistökulujen jakamisessa ja Martti vuokrakuluissa. Laskin hyötyväni myös kontaktien kasvussa, vaikka olisimme edelleen kaksi toisistaan riippumatonta yrittäjää.

Teimme kolmen vuoden määräaikaisen sopimuksen, joka allekirjoitettiin hyvässä hengessä ja yhteistyömme käynnistyi nopeasti. Toimisto sisustettiin kahdelle ja käytävän oveen asennettiin messinkinen kyltti, jossa seisoj mustin, jyrkein kirjaimin: *Yksityisetsiväpalvelu: Kauru & Niemi*.

Samanlainen, lisätynä 2.krs ohjeistuksin, asennettiin alas ulko-oven viereen.

Tallinnan sekoilun, vaikka se luottamustani häneen horjuttikin, päätin kuitenkin unohtaa ja pitää sitä vain Martin ja Kaarinin välisenä

aviollisena sotkuna. Mutta sitten sain kuulla eräältä asiakkaaltamme Martin vaatineen etumaksua toimeksiannosta, jota hän ei ollutkaan hoitanut. Tämä oli jo vakavampi juttu. Yritystoiminnassa on kaksi seikkaa ylitse muiden. Ulkoinen maine ja sisäinen luottamus.

Nyt molempiin seikkoihin oli tullut säröt, jotka näyttivät vain suurenevan. Palatessani eräältä työmatkalta, sain yläpuolellani asuvalta eläkeläismieheltä vihaisen palautteen toimistossamme pidetyistä, useamman päivän kestäneistä, meluisista ja kosteista juhlista. Pelkkä kurkistus rutikuivaksi juotuun maapalloon varmisti miehen kertomuksen todeksi.

Huomautin Martille asiasta, ja taas riideltiin.

Myös työt näyttivät kärsivän, tietysti! Kuulin asiakkailta, ettei Marttia saanut kiinni. Hän ei tullut sovittuihin tapaamisiin ja jopa laskutetut toimeksiannot olivat jääneet ilman sovittua loppuraporttia. Aloin saada tarpeekseni ja päätin, etten jatkaisi sopimustamme sen umpeutuessa vuoden kuluttua. Ja nyt! Tämä mies on kadonnut?!

Muotoilin mielessäni hetken seuraavaa kysymystä, jonka esittäisin itselleni. Olenko huolissani Martista, vai olenko vain helpottunut, jos hän ei enää palaa? Mietin pitkän tovin vastaustani, sillä vaadin itseltäni taas täydellistä rehellisyyttä. Mieleni yritti väistää, jopa vähätellä, mutta Kaarinin puhelu venäläisistä sai vastauksen syntymään sittenkin melko helposti: Olen Martin katoamisesta erittäin huolestunut ja siksi minun on tehtävä kaikkeni hänen löytämisekseen. Piste. Asia päätetty.

Sadepisaroiden epätahtinen naputus ikkunapellille sai minut katsomaan ulos ja ajatukseni palasivat tähän hetkeen. Huomenna kävisin sekä Kaarinin että Liilian luona ja yrittäisin saada selville, oliko heillä ollut Martin kanssa riitaa, tai jotain muuta sellaista, joka selittäisi katoamisen. Selvittäisin myös minkä jutun parissa Martti oli kadotessaan työskennellyt. Nousin ylös ja menin keittiöön. Avasin tuuletusikkunan ja sytytin pikkusikarin. Polttelin ulos katsellen ja sadepisaroiden rummutusta kuunnellen. Sikarin tulipää hehkui peilikuvana sateen kastelemassa lasissa.

Ei vaan, tuo hehkuva piste on jonkun muun tulipää. Jonkun, joka istuu kadun toisella puolella olevan Karhupuiston penkillä ja tupakoi. Kävin sammuttamassa valot ja palasin lasin taakse. Katsoin tarkemmin pimeyteen, ja aivan oikein, joku mies istui puistossa ja tupakoi savuke kouransa suojassa, joko suojaten sitä sateelta, tai siten kuin sotilaat. Niin juuri, ammattisotilaat polttavat noin, ettei vihollinen näkisi tulipään hehkua!

Asuntoni alapuolella olevan katutason pitserian neonvalot valaisivat puistoa. Valot välkkyvät Italian lipun väreissä. Kukin väri vuorollaan, noin neljän sekunnin ajan. Ensin vihreä, sitten punainen ja valkoinen; nyt näen paremmin. Penkillä istui mustaan hupulliseen sadetakkiin pukeutunut mies, joka tuijotti suoraan minuun.

Värit vaihtuivat taas ja odotin hetken valkoisen valon vuoroa. Mies istui penkin selkänojalla, pitäen jalkojaan istuimella.

Muodostin miehestä pikaisen kuvan; parrakas, vakavakasvoinen, kuin erakko. Valkoisen valon valaistessa taas lyhyen hetken, tunnen miehen tuijotuksen kuin porautuvan mieleeni. Väistin ikkunasta sivummalle, kuitenkin yhä tarkkaillen häntä. Sade ja tuuli yltyivät. Miehen märkä sadetakki kiiltää valon kajastuksessa; valot vaihtuvat, vihreä, punainen, valkoinen, vihreä, punainen, valkoinen. Ja yllättäen penkki onkin tyhjä. Mies oli poissa. Tumppasin sikarin ja suljin ikkunan.

Kuka perhana tuo oli, joka selvästi tarkkaili asuntoani. Jos sama toistuu huomenna, niin menen pihan kautta kiertäen ja yllätän hänet. Nyt olen siihen aivan liian väsynyt, ja ulkona sataa kaatamalla.

– Olkoon, kyttäköön ja kastukoon. Kuka lie...

Yksityisetsivä Aapro Kaurun kollega katoaa. Kollegan katoamista selvittäessään Kauru joutuu keskelle kansainvälisen turvallisuuspolitiikan käännteitä. Venäjän turvallisuuspalvelun palkkamurhaajat ovat liikkeellä niin Ukrainassa kuin Suomessakin. Myös Britannian ulkomaantiedustelu on kiinnostunut vieraisiin käsiin joutuneista sotilassalaisuuksista.

Mikä on kadonneen kollegan kohtalo? Millaisen tiedon perässä turvallisuuspalvelut ovat? Näitä selvittäessään Kauru kohtaa myös oman menneisyytensä karun salaisuuden.

Lopulta esiin nousee Kylmän sodan poika.

